

LEGYEN MEG A TE AKARATOD

Kispál Csilla

Legyen meg a Te akaratod

Musza az új iskola ügyében várakozott az Oktatásügyi Minisztérium Engedélyezési Osztályának ügyfélszolgálatán. Hatalmas tömeg ücsörgött kint a folyosón már reggel óta. Az órájára tekintett.

- Hamarosan dél. – gondolta. – Jó lenne, ha még a hivatalos ebédidő előtt sorra kerülnék.

Kinyílt az ajtó. A hivatalszolga volt az.

- Habibi! – kiáltotta anélkül, hogy körülnézett volna.

Musza felpattant és bement. Köszönt. Az asztal mögött egy hozzá hasonló szakállas fiatal férfi ült. Fogadta a köszönését és intett az asztal másik felén levő szék felé. Hellyel kínálta.

- Az iskola ügyében jött? – tért tárgyra.

- Igen. – felelte Musza.

- Nos – folytatta az ügyintéző, - ami azt illeti ebben én is érdekelt lennék, mert a körzetesítés miatt az én fiam is oda járna… ha az intézmény megkapná az engedélyt. Most egy olyan iskolába jár, ami kétszer akkora távolságra van a lakásunktól, mint az önöké. Viszont…

Ekkor csörögni kezdett a telefon. Felvette.

- Ügyfélszolgálat. – szólt bele.

Amint hallgatta a hívót, arcáról eltűnt a határozottság, egyre inkább kétségbeesettség ült ki rá. A hívás végén kimondhatatlan szomorúsággal tette le a kagylót. Hirtelen lekapta fémkeretes olvasószemüvegét és eleredt könnyeit kezdte törölgetni.

- Bocsásson meg. Azt hiszem, át kell tennünk az ügyét egy másik időpontra. Tudom, hogy reggel óta arra várt, hogy sorra kerüljön, de az én helyemben valószínűleg ön is elhalasztaná az ügyintézését.

Musza kérdően nézett rá.

- A fiam… - sóhajtott, - tudja, az előbb megemlítettem őt… szóval már megint a város romos felében játszadozott a barátaival és leszakadt alatta egy gerenda. Lezuhant. Most élet és halál között van. Az orvosok sem tudnak semmi biztosat mondani, mi lesz vele. Még csak meg sem látogathatom. A kórház a város háborús övezetéhez tartozik. Mindannyian Isten kezében vagyunk.

- Megértem. – mondta Musza, majd hirtelen felindulásból felajánlotta neki, hogy meghívja a sarki kávéházba. Megkérdezte, van-e kedve együtt imádkozni a fiáért.

- Ha az segít… - mondta az ügyintéző bizonytalanul.

Bezárta az ajtót. Az ügyfelek nem zúgolódtak. Keleten az nem volt szokás. Mindenki türelmesen várt, senki sem sietett sehova. Ők maguk is elszállingóztak ebédelni. A téli időszakban az ebédidő ugyanúgy csak déltől egyig tartott, mint bárhol a világban.

Viszont ez az idő bőven elég volt arra, amit Musza és az ügyfélszolgálatos tervezett. Betértek a kávéházba. Leültek a kényelmes bőr puffokra. Rögtön jött a tulaj. Köszönt és udvariasan szolgálatunkra állt. Rendeltünk két kávét és némi édességet is, habár Musza beszélgetőtársának érthető módon nem volt étvágya. A vendéglős néhány perc múlva hozta a rendelést és jó étvágyat kívánt nekik. A minisztériumi ügyintéző végre bemutatkozott. Daudnak hívták.

- Jól van, Daud. – mondta Musza. – Akkor, amit megígértem, megteszem.

Imádkozom az ön fiáért, hogy életben maradjon és felépüljön, ha ez van Isten akaratában és önért is, hogy az Úr adjon békességet és erőt a szívének ebben a helyzetben.

Daud tétován bólintott. Látszott rajta, hogy lélekben nem volt ott. Musza lehunyta a szemét és együttérzéssel vállára tette a kezét. Alig hallhatóan hálát adott Istennek az életükért és nagy beleéléssel fohászzkodott Daudért és a családjáért. Ó, áldott arab nyelv! Milyen szerencse, hogy az Istenre nincs más szó benne, csak az Allah. Így nem történt semmi botrány.

Daud megköszönte az együttérzését. Ezután Musza hazament. Otthon az Úr még egyszer a szívére helyezte Daudékat. Másnap ismét elment a Minisztériumba és új időpontot kért az ügyének. Egy héttel későbbre kapott is. Eljött a nap, amikor fel kellett keresnie az ügyfélszolgálatot az iskola ügyében. Hóna alatt a szükséges papírokkal megjelent Daud irodájánál. A hivatalszolga szólította. Musza egy egészen más Daudot talált ott, mint utoljára. Boldog volt.

- Csoda történt! – nyújtott kezét Muszának Daud. – A fiam magához tért a kómájából. Volt egy komoly műtétje, de az orvosok szerint felépül. Szerintük egy az ezerhez volt az esélye annak, hogy egyáltalán életben marad. Ezer közül csak egy ember marad életben egy ilyen baleset után! Barátom, tudom, ha ön nem imádkozott volna, a fiam ma már nem élne.

- Nem én voltam az, hanem Isten. – mondta szerényen Musza.

- Hát, igen, ilyesmire csak Ő képes. – felelte Daud. – Hálás is vagyok Neki a fiamért.

Ezután, Istennek és Daud igyekezetének köszönhetően sikerült az iskola ügyét egyenesbe hozni. Musza megkapta az engedélyt, hogy szeptemberben elkezdődjön a tanítás.

Bibliaórákat is tartott az utcagyerekeknek és az árváknak. A gazdasági válság azonban feszültségeket szított az országban és ez hatalomra juttatta a szélsőséges politikai erőket. Napirenden voltak az idegenek és a nem mohamedánok elleni támadások és pogromok.

Hamarosan Muszát is letartóztatták és bíróság elé citáltak. Ügyében tanúként beidézték Daudot is.

- Micsoda? – kérdezgette döbbsenten a körülötte ülőket. – Musza Habibi barátom keresztény? De mióta?

Gondolkodóba esett. A bíró eközben csendre intette az egybegyűlteket. Felolvasta a vádat, ami szerint Musza Habibi bűnös volt az egy igaz hit elárulásáért és ezért halálbüntetést érdemelt. Daud ijedten nézett Muszára. Az emberek egyöntetűen a vád pártját fogták. Végre őt is szólásra kérték.

- Tisztelt bíróság! – fordult a bírák felé. – Én nem tudom, miért vádolják ezt az embert.

Muszára mutatott.

- Ha az önök vádja igaz volna és Musza Habibi barátom Krisztusa nem az igaz Isten lenne, akkor az én fiam ma már nem élne. Musza imája mentette meg a gyermekem életét.

Hangos moraj futott végig a termen.

- Azonnal vonja vissza ezt a felháborító képtelenséget, amit mondott! Az életével játszik! – utasította rendre éles hangon a bíró.

- Nem lehet, bíró úr. Ez a felháborító képtelenség már megtörtént. Az élet nem egy piszkozat. Amit Isten leír, azt ember ki nem törölheti.

- Ön nem csak arcátlan, hanem ostoba is. – oktatta ki a bíró. - Nem gondol a családjára. Közösséget vállal egy ilyen árulóval, mint Musza Habibi. Ez következményekkel jár.

Daud diplomás minisztériumi alkalmazottként tisztában volt az ország törvényeivel és ismerte az igazságszolgáltatás gyakorlatát. Szó nélkül tűrte, hogy megbilincseljék és elvezessék. Tudta, hiába is próbált volna megszólalni. Csak imádkozott magában: Uram, legyen meg a Te akaratod...

Muszát és Daudot egy hét múlva kivégezték. Daud fia, Malik azonban megtért és misszionárius lett Isten legnagyobb dicsőségére. Gyógyulásának csodálatos története komoly bizonyosággként sokak szívét megnyitotta Jézus számára.

Forrás: www.keresztenydalok.hu